

[Finansministeren.]

de enkelte brancher, virksomhedernes brug af adgangen til udnyttelse af afskrivningsmulighederne, virksomhedernes investeringspolitik m. v.

Af *Otto Mørch* til justitsministeren (27. august 1969):

„Vil ministeren snarest foranledige, at de motorsagkyndige i højere grad kommer til at arbejde efter samme regler, så man undgår, at der skønnes forskelligt i de samme sager?“

Begrundelse.

Det er efterhånden vanskeligt for befolkningen at vurdere, hvilke kriterier der ligger til grund for de motorsagkyndiges bilsyn.

En dag nægtes en bil godkendt i Århus på grund af næsten kassabel tilstand. En anden dag kommer samme vogn til syn i Skanderborg efter nødtøftig reparation og bliver godkendt her, hvilket for øvrigt medfører, at ejeren på sin første tur i den godkendte vogn kommer ud for færdselssikkerhedsmæssige vanskeligheder.

Et bilsyn i forbindelse med indregistrering af en campingvogn i Ålborg er netop blevet gjort betinget af en nyanskaffelse til 1.600 kr., hvorefter bilisten kører til en nabokreds og her får syn gennemført mod den normale afgift på 25 kr.

Justitsminister *Thestrups* svar (2. september 1969):

Det påhviler bilinspektøren ved syn af motorkøretøjer at påse, at køretøjet opfylder færdselslovgivningens krav, således at det kan benyttes uden fare. Nærmere regler om foretagelsen af syn er udsendt af statens biltilsyn i „Vejledning for justitsministeriets bilinspektører“. Til vejledningen udsendes rettelsesblade, således at den til stadighed holdes ajourført med den hastige tekniske udvikling på området.

Bilinspektørerne arbejder således alle efter samme retningslinjer. Bilinspektørens afgørelse af de ofte komplicerede spørgsmål, der kan opstå under et syn, kræver dog efter sagens natur en selvstændig vurdering af forholdets betydning for færdselssikkerheden. Jeg er imidlertid enig i, at de generelle retningslinjer i vejledningen bør søges

udformet så præcist, at det kun i sjældne undtagelsestilfælde vil kunne forekomme, at samme køretøj vurderes forskelligt i to bilsynskredse.

Jeg kan oplyse, at den gældende vejledning er udarbejdet efter dette princip, og at den ønskelige ensartethed i vurderingerne herudover er søgt sikret dels gennem den uddannelse, der er gennemført for bilinspektionens personale, dels gennem etablering af en rejseinspektørordning, der indebærer, at en bilinspektør fra statens biltilsyn jævnlige inspicerer de enkelte kredse bl. a. med det formål at meddele instruktion. I øvrigt er der altid mulighed for at påklage bilinspektørernes afgørelser til statens biltilsyn — eventuelt til justitsministeriet.

Jeg har nu anmodet statens biltilsyn om at søge omstændighederne ved de i begrundelsen til spørgsmålet fremdragne konkrete sager oplyst, og jeg vil derefter overveje, om der måtte være anledning til på visse punkter at søge den gældende vejledning præciseret.

Forholdet er i øvrigt det, at de forskelligheder i vurderingen af samme køretøj, der lejlighedsvis har foreligget, kun i ringe grad skyldes en forskel i de principper, hvorefter vurderingen er foretaget. Årsagen har som oftest måttet søges i den omstændighed, at de to syn er foretaget under ulige arbejdsvilkår — det ene i en synshal med moderne teknisk udstyr, det andet under væsentligt ringere forhold, undertiden på åben gade — med den følge, at samme vurderingsgrundlag ikke har kunnet tilvejebringes. I de senere år har justitsministeriet ladet opføre en række synshaller, der giver bilinspektørerne mulighed for at udføre deres arbejde under vilkår, der muliggør en grundig undersøgelse af de stadig mere komplicerede moderne køretøjer.

Af *Helge Nielsen* til boligministeren (29. august 1969):

„Agter ministeren — hvis de i lov om midlertidig regulering af boligforholdene gennemførte skærpede regler over for ejerlejligheder ikke er tilstrækkelig effektive — at søge ejerlejlighedsloven revideret, så de i dagspressen fremdragne, meget uheldige virkninger af loven kan forhindres?“